4. července 2008

Drahá Anno, Pepi a Honzo, milí přátelé.
Dnes se loučíme s Lenkou Reinerovou, která milovala život, svou práci a tohle město – Prahu – tak silně, že pro některé z nás zůstane napořád konkrétní inspirací, právě ve chvílích, kdy sami pochybujeme o smyslu našeho konání a jednání tady dole na zemi.

Sešli jsme se dnes v tomto nevlídném prostředí proto, abychom se společně rozdělili o velký smutek, který leží v našich srdcích. Abychom si vzájemně pomohli. Je to okamžik, kdy asi každý z nás listuje vzpomínkami na setkávání s touto neobyčejně silnou a přesto křehkou, ráznou a stále velmi skromnou osobností.

Vzpomínky časem vyblednou jako fotografie ze svatebních alb, ale napsané slovo zůstává. Můžeme se těšit z knih, které nám tady Lenka zanechala. Jsem šťastný, že mě náhoda – alespoň na několik let – jí připletla do cesty, že jsme mohli na českých vydáních spolupracovat.
Lenka dozajista teď sedí ve své vysněné kavárně nad Prahou s dávnými přáteli a kamarády, usmívá se na nás, kroutí hlavou, kolik lidí tu dneska je a já slyším, že určitě říká, *zda-li pak to není celé absurdní*… Často zdůrazňovala, že se nemá člověk sám litovat. A věřím tomu, že by byla ráda, kdybychom nezůstávali dlouho ve smutku.

Závěrečná věta v její poslední knize – v níž potichu a bez patosu přemítá o čekání na smrt – zní: „Člověk nečeká na definitivní konec, nýbrž na vysněnou možnost nějakého neznámého, bezpochyby naprosto jiného začátku.“

Besten Dank, liebe Lenka, und auf Wiedersehn.
Nashledanou, Lenko.